

Associació Internacional de Treballadors A. I. T. Via Durruti, 32 - 34 BARCELONA

Franqueig concertat

ACCIO SINDICAL

Órgan de la Federació Local de Sindicats i portanveu de la Comarcal Alt Camp C. N. T.

Any II   PREUS DE SUSCRIPCIÓ: Paquets des de 5 exemplars, a 17 cts. exemplar   Valls, Dijous 4 de Novembre de 1937   REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Carrer de B. Durruti, 44   Número 57

EDITORIAL

Astúries ha caigut. Visca Astúries!

Soptadament els comunicats de guerra han deixat de publicar el comunicat del Nord. Espanya, l'Espanya nostra ja no té front al nord. Astúries ha caigut, heroïcament, però ha caigut. Quina responsabilitat cau damunt de nosaltres! Damunt de tota l'Espanya dita leal, damunt de tota la reraguarda i damunt també dels òrgans de Poder. I també damunt de tot el proletariat europeu i dels que s'ha vingut dient països democràtics i de llurs Governos.

Tot feia esperar que Astúries acabaria rendint-se d'astúria. Feia temps que estava quasi bé totalment bloquejada. Ella tenia de viure de llurs forces i ha resistit mentre ha tingut el camí de la mar obert; però a la fi, les bateries alemanyes i italianes muntades damunt vaïells de pesca i comerç, conjuntament amb l'aviació italo-germana han fet possible l'ocupació de Gijón i el seu litoral incomunicant l'Astúries proletària de la resta del món mentre el Gomú de no intervenció es reunita a Londres per a escoltar el cuisisme del feixisme i presenciar la covardia i la vilesa dels països diïts democràtes.

Però el fet d'aquesta patent complicat de la Democràcia envers el feixisme agressor, no pot fer-nos oblidar els nostres deures, no pot fer-nos oblidar que sovint hem negligit i fins i tot no hem complert aquest deure envers els nostres germans d'Astúries, l'Astúries del 1917, la del 6 d'Octubre i l'Astúries de sempre, l'Astúries immortal. Perquè d'Astúries, el que no ha caigut, el que no caurà mai, malgrat el feixisme trepitgi la seva terra xopada de sang obrera, és aquesta funció rectora i guia del proletariat revolucionari, que, per sempre més aquell poble heroïc tindrà pel proletariat espanyol i de tot el món.

El comunicat del Ministeri de Defensa del diumenge és prou explícit i eloqüent: s'esbrinarà la possible part de culpa pel rendiment d'Astúries i tot es farà públic. Si, si, que es faci públic tot, tot. Que es faci pública la causa de la caiguda d'Astúries com així mateix la caiguda de Bilbao i Santander preliminars d'aquest fi de tragèdia de la caiguda de Gijón.

Per què s'han produït aquests desastres? És trist i dolorós. Però el proletariat, que dona el 80 per 100 dels efectius al front, i a la indústria té dret a que se li donin explicacions de tot el succés. El seu esforç l'hi dona dret. I que ja mai més en aquesta lluita sagnant de vida o mort per tots, sigui la última vegada que el poble tingui d'esperar se li donin explicacions per la pèrdua d'una ciutat, ni per la pèrdua d'una comarca. El poble té dret —llur sacrifici li ho abona— a reïxir que la guerra i la política es facin a la llum del dia sota el control de tot el poble anti-feixista, autènticament antifeixista, perquè de no fer-se així, amb quin dret se li podran demanar nous sacrificis si aquests comporten en si la vida llur i de llurs fills?

Astúries, la germana gran d'Iberia, en llur lluita contra el feixisme ens ha ensenyat el verdader camí per l'alliberació del proletariat.

I el sacrifici d'Astúries ens diu a tots els antifeixistes com hem de rectificar la direcció política imperant que ha fet possible aquest sacrifici.

Astúries ha caigut. Visca Astúries!

Astúries ha caigut sota el jou del feixisme. El poble espanyol ha perdut, amb Astúries, el seu millor fill. El dol del poble espanyol ha d'ésser ostensible i durador, tal com és de profund i viu llur dolor. El dol del poble espanyol ha d'ésser tant durador, com tardí en alliberar de l'esclavatge feixista de l'heroica i tormentada terra Astur. El proletariat hispànic ha de contreure aquest deure i complir-lo; solament així podrà ésser oblidada llur negligència envers el poble Astur.

Fent justícia, hem de reconèixer que els treballadors del camp ha estat abandonats a la seva sort. Deixem de costat algunes incursions i campanyes intermitents portades a cap per la nostra central sindical, que no poden tenir la pretensió de croada en profit del pagès. De fet, aquest ha viscut sola la tutela d'orientacions anomenades polítiques i ha estat intoxicat per propagandes dites d'esquerra o de dreta que podrien figurar en una antologia impúdica. Els propagandistes de tals partits anaven en peregrinació per aquests pobles en moments electorals, i els oblidaven en absolut fins que venien noves eleccions. Llavors prometien ponts, carreteres i àdhuc rius amb peixos de colors. La propaganda es feia adoptant un to groller i buit; despertant insans egoïsmes; adulant baixament els instints més vulgars, i sense que ningú els inquietés per a despertar afanys de superació, per incorporar-los als corrents socials i ètics del moment.

Es clar que amb aquesta generalització respectarem algunes individualitats, que el fet d'aparèixer a les tribunes rurals, anava acompanyat d'un propòsit noble i elevat; respectarem, inclusions, els pal·lids intents realitzats per determinats elements que tendien a millorar la situació econòmica del petit propietari, encara que no tinguessin un aire alliberador i social; encara que s'oblidessin del treballador del camp que no tenia terra. Però aquestes lleus excepcions confirmen la regla. En general, l'aportació política a les ruralies catalanes, quedava reduïda a fundar casinets i centres, on les figures de Prat de la Riba o de Pi i Margall s'avorrien solemnement presidint sessions de mànilla o tuti; on es ballaven sardanes o el «agarrao»; on uns quants explotadors i pillats, que en venir les eleccions igual es venien els electors que el candidat, eren els amos i senyors de vides i hisendes, de consciències i persones.

Què pot rendir el pagès quan se li han subministrat tals ingredients? Què té d'estrany que tingui duptes i recels? L'ambient enrarit, d'engany, d'incultura, d'explotació i misèria no és cosa d'un dia. Han traspassat d'una a l'altra generació les seves condicions de forçats de la gleba; han heretat del medi materialitzat que han viscut l'instint de fer-se propietaris a canvi de tota classe de sacrificis; han vist durant anys i anys que a l'amo de la terra, que al ric

REFLEXOS DEL CAMP

El pagès català abans de la Revolució

Per Josep Viadiu

del poble, tot li estava permès; no han rebut altres principis i dèries que fer-se amb un camp o vinya que per a ells representava un mitjà de vida, la base de la subsistència quotidiana i misèria de la seva llar i dels seus fills.

I que pagaven car aquest afany! Que n'era de dura la vida del pagès català! Tothom sap que els nostres parcers, arrendataris, rabassaires i petits propietaris no tenien més que deures, obligacions i molt treball. El gran propietari podia permetre's unes quantes vacances, el treballador del camp era una paria, un esclau tractat pitjor que qualsevol bestioleta. El pagès humil feia esforços per a comprar un animal, carro o tros de terra, el treball esgotador, normalment, no era prou per a satisfer il·lucions i compromisos; l'esforç familiar mantés vegades l'alla per a complir el pagament als terminis fixats; llavors intervenia l'advocat, i l'objecte comprat i els diners bestrets, passaven a mans del cacic, del ric propietari; el truc de fer treballar terres i quan produïen prende-les! I els tractes lleonins de la meitat i el terç i la usura, que tenia arelles profundes a tots els indrets de Catalunya!

Aquests factors, fatalment determinen un estat psicològic i ètic que no es destrueix per encant; que no queda resolt pel sol fet de tenir un carnet sindical; que no s'extirpa amb crits ni imposicions que resulten sempre contraproduents i negatives. Tampoc condueix a res aquesta política de fer adeptes a tota costa, sense tenir el propòsit d'endegar i resoldre les inquietuds i desigs del treballador del camp. Aquests baladrers que

han anat pel camp combatent tot esperit renovador, despertant petiteeses i rivalitats; aquests xerraires que tant han malparlat de les col·lectivitzacions agràries i que callen com morts davant les immoralitats i abusos dels traïcants; que veuen passant als núvols els productes de la terra, han prestat un flac servei als camperols pobres i a la societat en general.

L'atracció del pagès a la lluita social; el fet de convertir-lo en col·laborador a les necessitats i idees del moment ha d'ésser producte d'un procés d'adaptació, de comprensió dels seus problemes, de coneixement de les seves característiques i necessitats. Tot el que significa adulació, foment dels seus vicis i defectes, es fer demagògia; tot el que sigui violentar el seu tarannà, irritar-lo indignament, és seguir un mal camí. Es precis endegar les normes de convivència entre la ciutat i el camp; harmonitzar les relacions entre l'obreri i el pagès; avui alterades per l'abús d'embocats i traficants; per haver seguit unes directives que fessin possible el saqueig i el pillatge més descarat i perjudicial a les necessitats i existències del moment.

L'objecte a perseguir ha d'ésser; ni aprofitats ni miserables, ni lladres, ni robats.

Pensem que si el 19 de juliol, que si els milers i milers de víctimes que costa la sublevació feixista, no representés el traspàs d'una època dissortada; que si no posés fi a les humiliacions, misèries i vicissituds sofertes per aquests germans nostres, que si no simbolitza una aurora més justa i humana per al treballador del camp, ens farem mereixedors de la més gran execració històrica.

Les Col·lectivitats de Camperols han de donar-se pressa a adoptar llur estructuració social i econòmica, d'acord amb el Decret de la Conselleria d'Agricultura del Govern de la Generalitat. Cal doncs, que per la bona marxa de les Col·lectivitats es complimenti l'esmentat Decret.

Cómo nuestros "nacionalistas"

Francia se ha convertido actualmente en un amplio campo de acción del espionaje italo-alemán-franquista.

Francoamente Francia con su tolerable actitud nos deja perplejos en parte.

¿Porqué?

La Francia que se instauró después de su gran Revolución del siglo pasado que fué la antorcha que iluminó Europa y el Mundo, creó un patriotismo tan exaltado incomparable con ningún otro país del mundo.

Para los franceses, ante los antagonismos rancios y discordiales, estaba el buen nombre de Francia.

¿Quién no recuerda las polémicas suscitadas durante y después de la gran guerra, entre los anarquistas franceses y de las demás naciones por posición favorable a la guerra?

Yo recuerdo que cuando estaban estas polémicas en su punto álgido, leí en «Acción Social Obrera», de San Feliu de Guixols, un artículo no recuerdo en este momento si era reproducción o original de —creo— Jean Grave, que decía poco más o menos estas palabras:

«Si Francia nos llamara otra vez en una guerra como ésta, los anarquistas franceses volveríamos a movilizarnos para volver a las trincheras, etc., etc.

Pongo este ejemplo de los camaradas franceses en aquella época, para que se vea hasta que grado superlativo llegaba el patriotismo francés. Puesto que los anarquistas son por esencia, enemigos irreconciliables de toda guerra de carácter comercial y de conquista.

Pero, ahora en cambio vemos un cambio tan brusco y extraordinario en la Psicología de este patriotismo de cierta gente, patriotas mil por cien, que no llegamos a comprender, sino fuera que les conocemos ya demasiado.

Naturalmente me refiero a los llamados «nacionalistas» que Mr. Blum les llamó un día «nacionalistas extranjeros» que en España hubiera gente, malvada que vendiera su patria a unos traperos; bien está, porque ya no es nuevo este proceder, pues larga experiencia posee el pueblo español de sus gobernantes convertidos en traficantes, pero que sea Fran-

cia de la «Liberté, Legalité, Fraternité» se convierta en un epigrafe absurdo es incomprensible. Y vamos a la cuestión.

Estos días han tenido que acudir ante el tribunal las figuras más relevantes del tablero político reaccionario de Francia, y nada menos por la acusación de entregar parte del dinero secreto del Estado para fines subterráneos para preparar un movimiento en Francia al estilo español.

M. Tardieu, y el coronel La Roqué se acusan mutuamente.

Pero lo curioso es que si hubieran preparado un movimiento reaccionario eminentemente francés, hasta aquí nada tendría de particular; pues es muy lógico que si ellos ven en el progreso de las clases oprimidas el peligro de sus intereses creados busquen la forma de asegurarlos, pero lo que no tiene posible explicación, es que este movimiento fuera preparado en vistas y en combinaciones con los italo-alemanes.

Todos conocemos la consigna del pueblo francés a través de los años, 1870, o sea la famosa «Revancha» contra los teutones, y sin embargo, ahora son los «boches» los que les sirven el plan para descortizar a Francia como lo han hecho en España.

Descubiertos en estos pactos secretos entre reaccionarios, se han quitado ya la careta los que servían de plataforma al espionaje italo-alemán-franquista.

Mientras los «nacionalistas» franceses atacan a los gobiernos del Frente Popular francés, para así distraer la atención del gobierno de París, los espías de toda laya, trabajan a la luz del día amparados por una gran red de cómplices. Troncoso, Moncinni y otros son los que preparaban el golpe en Francia.

Golpe que aún no está abortado, pues mientras los unos trabajan en el interior otros fortifican en colaboración de alemanes e italianos la frontera franco-española en vistas a los próximos acontecimientos.

Pierre Cot, ministro del Aire francés es al que la reacción francesa odia con más saña. ¿Porqué?

Porqué la aviación hoy es una arma formidable en toda guerra, y al ver los progresos realizados en poco tiempo por esta arma, los reaccionarios franceses se escan-

dalizan al pensar que los pilotos italianos y alemanes, pudieran tener que morder el polvo ante una aviación francesa instruida y modernizada, y esto les saca de quicio a los nacionalistas extranjeros franceses.

No hay que dudar lo que el «nacionalismo» francés tiene ya parte cobrada de la factura del mal estar producido en estos últimos días, en el Protectorado francés de Marruecos.

Estamos al principio del fin de un movimiento donde el fascismo se lo juega todo, y a nosotros solo nos queda un camino:

O luchar o perecer.

JAIME RUCHES

Carta abierta al compañero Antonio Torrent. — Segarra del Gayá

Compañero Torrent: Salud y Acracia. Recibida tu documental carta del 13 del que cursa y habiéndome hecho capaz de la misma, paso a contestártela, (aunque sea brevemente), pues en ella veo datos de suma importancia y sobre los cuales, huelga todo comentario, ya que ellos, reflejan claramente la actuación incapaz de ciertos «elementos» tenidos en consideración de lealtad y que, puestos a la práctica, nos resultan del todo «sevillanos», como vulgarmente se dice y perdona el «calificativo».

Harto empapado estaba yo, del tinglado «anti-tribus» que por la retaguardia iban montando los «camaradas». Sabía hasta la saciedad, que les estorbaba todo lo que se relacionaba con los «roji-negros», pero nunca había pensado que su estado de inconsciencia, los llevara a ahogar sus «odios» en cosas materialmente indefensas, como son las fotografías de nuestro llorado Durruti. Un hombre que, cumpliendo fielmente con su deber y que «encuentra» la muerte en lucha contra nuestro enemigo común, (el fascismo), no creo que merezca los vejámenes que se le han hecho y mucho menos, en los momentos actuales, en que, el zaherir los sentimientos idealistas de los luchadores del frente, representa un peligro para la victoria sobre los verdugos de nuestra clase, los cuales intentan vilipendiarnos con su baba de monstruo reptilisco y asqueroso.

¿Qué representa esta provocación? Hartos convencidos estamos del fin que se persigue con ello; nuestra obra, levantada a copia de esfuerzos, de sangre y de sacrificios, estorbaba a algunos inconscientes y fué por estos motivos, que buscaban una provocación, para arrebatarlos las conquistas revolucionarias que tanto sacrificio nos ha costado.

¿Te parece poco, el terreno que hemos cedido idealmente? Hemos llegado hasta el extremo de colaborar con la política y total, para que después se nos desplazara de los cargos de responsabilidad, por medio de turbias maniobras y estas concesiones, las hemos hecho en momentos en que éramos los dueños absolutos de la situación, en momentos en que éramos dueños absolutos de nuestro porvenir y sin embargo, se nos ha agrade-

C. N. T. Sindicat Construcció A. I. T.

SECCIO DE PINTORS

COL·LECTIVITZADA

Pintura - Decoració - Rètols - Treballs Artístics

Carrer Anselm Clavé, número 32

(Davant plaça del Quarter)

que la sensatez y la cordura, que el buen sentido común se restablezca entre todos los anti-fascistas y así daremos el golpe de gracia a nuestro enemigo y nos libramos de la enorme responsabilidad que hoy pesa sobre nosotros! ¡Por encima de toda clase de partidismo, existe nuestra voluntad de vencer y debemos exigir, que terminen las provocaciones y los ultrajes, entre las masas trabajadoras de nuestro país y todos al mismo tiempo, al unisono de nuestros corazones, gritar bien alto, para que nos oigan la canalla hitleriana y musolinesca! ¡Muera el fascio! ¡Viva la Revolución Ibérica!

Sin más que decirte, quedo tuyo y de la causa.

ANTONIO SUREDA

Monegrillo 21-10-37.

Méjico, única y verdadera hermana de la España proletaria

El Gobierno y el Pueblo de nuestra Hermana MEJICO, henchidos de humanidad delante el asesinato que íbamos a ser víctimas por los militares, clericala y toda la canallesca grey fascista nacida en la caverna, con el apoyo y ayuda de los fascismos Musoliano-vaticana y del pintor Hitler, mediante la venta del suelo Patrio, Baleares, Canarias, etc. que ellos pretendían arrancarnos apelando a todas las supercherias infamantes, solo de seres salvajes que carecen de sentimientos.

Esta HERMANA MEJICO de raza nuestra, que lleva la hidalguía en el corazón y tiene hombría y majeza dijo; bien alto y claro al MUNDO ENTERO que la Nación MEJICANA estaba al lado del

C. N. T. A. I. T.

Sindicat de la Indústria Fabril, Tèxtil, Vestir i Annexes

VALLS

SECCIO DE SASTRERIA

Es complan aquesta Secció en assabentar a totes les companyes mancades de treball, la constitució d'un taller Col·lectiu C. N. T. (Lina Odena, núm. 32).

LA JUNTA.

COOPERATIVA OBRERA DE FUSTERIA I EBENISTERIA

TALLER DE FUSTERIA MECANICA I EBENISTERIA
Estudis de projectes i pressupostos de tota mena d'obres en general.

CONSTRUCCIO DE CARROSSERIES, TAÜTS I NEVERES

Despatx i Tallers:

General Comerma, 18 i 22 · Telèfon núm. 173

Venda al detall de mobles:

Bonaventura Durruti, 20 (abans Baldric)

VALLS

Transports Col·lectius

C. N. T. A. I. T.

S'assabenta al públic en general que s'atmeten encàrrecs diàriament per

Reus Tarragona
Lleida Barcelona

TRANSPORTS GENERALS

Per encàrrecs dirigiu-vos al Garatge General del Transport. Telèfon 201 VALLS

pueblo Español, legalmente constituido y elegido por si mismo el gobierno actual, al que ayudaria en armas, viveres y todo lo que pudiera hacer en defensa del Pueblo Ibero.

Brava manifestación de nobleza sin par, ayudando al débil y frontándose con los rufiánes del Mundo y espanta-Naciones, no han hecho decaer sus bríos en los meses transcurridos de lucha, y en la actualidad sigue nuestra hermana MEJICO, siendo la Campeona de los pueblos cuyo lema es Libertad y Justicia Social y enarboró la bandera de «ABAJO EL COMITÉ DE NO INTERVENCIÓN» y haciendo un llamamiento a todas las Naciones de sentimientos humanitarios que no desean la esclavitud del proletariado, especialmente a las Hermanas de Raza o sean las de AMERICA, que nos ayudan con todas sus posibilidades e intervengan para que cesen los asesinatos en ciudades abiertas, hospitales etc. por las hordas cavernarias y de los salvajes invasores extranjeros avidos de rapina de nuestros lares y riquezas de nuestra IBERIA, para establecer la esclavitud del proletariado bajo la tiranía del látigo, el hambre y la muerte.

A vosotros compañeros de la C. N. T. y de la F. A. I me dirijo para que nuestros Consejeros en los Gobiernos respectivos de la Generalidad de Cataluña, de Madrid insistan se Decreta por los Consejeros de Instrucción Pública o de Cultura, que semanalmente en todas las Escuelas, los Profesores hagan una alocución a los niños a fin de que nuestras juventudes les quede gravada en su corazón la desinteresada ayuda de nuestra hermana MEJICO, la Noble, la Hidalga y Justiciera en bien de los pueblos proletarios que desean vivir con los aires de plena libertad.

También os digo compañeros que en todos los Consejos Municipales se acuerde dar el nombre de MEJICO a algunas de las mejores plazas o calles de los respec-

tivos pueblos.

Así daremos prueba de amor fraternal a la sublime Nación MEXICANA de este pueblo. IBERICO sufrido y valiente que sabrá salvaguardar y defender hasta vencer o morir las libertades y establecer el Régimen Social del Proletariado Mundial.

Viva MEJICO.

GERMÀ MURALL

JUNTA MUNICIPAL AGRARIA

EDICTE

Als efectes d'allò que disposa l'article sisè del Decret del Departament d'Agricultura de la Generalitat, de data 14 d'Agost de l'any que som, es fet avinent a tots els conreadors de la terra d'aquesta Junta Municipal Agrària, en un termini de 30 dies a partir de la publicació del present edicte en periòdics de la Ciutat, una proposta de concessió de terres per a conrear, en la mesura de les seves disponibilitats, mitjançant instància la qual ha de contenir els següents extrems:

- Nom, domicili, temps de residència en la localitat i antiguitat en treballar la terra.
- Familiars al seu càrrec no aptes per al treball.
- Noms, edat i sexe de les persones amb capacitat de treball que unides per llaços de parentiu formin conjuntament la família.
- Quantitat de terra que conreava amb anterioritat al 19 de Juliol del 1936, indicant la naturalesa del contracte.
- Sistema d'explotació que es preten seguir (explotació familiar, explotació a coparticipació, explotació col·lectiva).
- Data i signatura del sol·licitant o sol·licitants.

Cal observar, per a general coneixement que la present redistribució de terres per a conrear no altera ni modifica les actuals bases jurídiques de la propietat.

Valls, 26 d'Octubre del 1937.

El President, Josep Piñás i Serra,
El Secretari, Josep Ferré Batalla.

Notes locals

Per dificultats sorgides a última hora, deixem de publicar l'extracte de l'interessant conferència que sota el títol de «Mensaje social a los trabajadores», donà el Dr. Felix Martí Ibàñez, el dissabte a la nit al Teatre Principal.

La dissertació del company Ibàñez, impecable d'estil i de forma i plena de saludables ensenyances per a la classe treballadora, plagué a la nombrosa concurrència d'ambdós seces que quasi omplena l'espai local de l'esmentat Teatre.

La dissertació fou escoltada amb religiós silenci al final de la qual escoltà una xaradorosa ovació.

Demanam perdó als nostres lectors i amics i d'una manera especial al company Dr. Ibàñez, per la falla que representa el deixar de publicar un comentari obligat i que l'esmentada conferència es mereixia.

Prometem en edicions successives subsanar aquestes deficiències.

Es troben entre nosaltres amb deu dies de permís, per cert ben merecuts, la majoria de companys de les dues centúries locals.

Nosaltres els hem rebut amb els braços oberts, tal com es mereixen i hem pogut comprovar que senten el mateix entusiasme que quan marxaren fa prop de catorze mesos. L'únic que hem lamentat junt amb ells, és la manca de molts estimats amics caiguts en aquesta odiosa lluita contra el feixisme internacional, i hem dedicat un record, als herois caiguts, tot promentent dedicar-los hi, quan les circumstàncies ho permetin, un homenatge.

Salut companys combatents, Acció SINDICAL us desitja un agradable repòs en el si de les vostres llars.

El Comitè Pro Homenatge a la U. R. S. S., suarà constituït a la nostra localitat, es proposa recollir signatures fins arribar a fer-ne un àlbum a l'objecte de trametre-les al país amic. Al mateix temps es posaran en circulació uns segells al·legòrics russos, al preu de 10 cèntims, per tal de cobrir les despeses que ocasionin els treballs de propaganda.

El proper dissabte a les 10 de la vetlla tornarem a escoltar la florida i documentada veu del nostre estimat company Dr. Felix Martí Ibàñez al local de l'Ateneu Llibertari disertant l'atractiu tema «La dona en la Revolució».

Estem segurs que el local de l'Ateneu serà insuficient per a acollir els nombrosos simpatitzants que compta el company Ibàñez en la nostra localitat veient-se obligat a la junta de dit centse, a retornar al Teatre Principal en la tercera de les anunciades conferències que tindrà lloc el dia 13 del corrent.

Com era d'esperar es veu molt concorreguda l'exposició de dibuixos revolucionaris que l'amic Lluís Pons té instal·lada a la sala de l'Ateneu Llibertari, la totalitat dels quals, mereixen ésser tinguts en compte per la seva importància artística.

Segurament que es podrien trobar moltes coses criticables en l'estil que ha adoptat el jove pintor per a plasmar-nos els honors del feixisme, però aquesta cosa la deixem pels crítics que segurament no n'hi faltaran per tal d'encoratjar-lo a corregir-se el seu estil de foto-montatges.

Nosaltres només deixem sentat que admirem la gran capacitat de treball que té el company Pons i l'encoratgem per tal que continui per aquests camins

A TOTS ELS AGRICULTORS

LA COL·LECTIVITAT AGRICOLA DE VALLS,

fa avinent a totes les Col·lectivitats de la comarca i el públic en general, que pot servir tota classe de planté dels acreditats horts de

PANTANO I CARME

Per encàrrecs a les oficines de la mateixa, carrer F. Macià, 14, 1.er pis, telèfon, 55, Valls

La Comissió

de treball esperant poder veure molt prompte altres treballs sens en noves modalitats.

Esperem veure constituït molt prompte el Consell Municipal vallenc, en el qual en representació de la Confederació Nacional del Treball i aniran els següents companys: Josep Piñás actual alcalde, Miquel Trilla, Josep Avellà, Joan Busquets, Joan Martí Peris, també regidors i finalment en substitució del company Martí per motius de la mobilització, fou nomenat el company Josep Cervelló.

A tots sis companys els desitgem el mateix encert en la seva actuació que fins ara han vingut tenint.

AVISOS

Pleno Comarcal de J. L.

F. I. J. L. F. A. I. VALLS

Por la presente se convoca a todas las Juventudes Libertarias de nuestra Comarca, al Pleno Comarcal que se celebrará el próximo domingo, día 7 del corriente a las diez de la mañana, en el local del Comité Comarcal, Plaza de la República n.º 4, para discutir el siguiente Orden del Día:

- Nombramiento de mesa de discusión.
- Informe verbal del Comité Comarcal.
- Informe del Congreso Regional.
- Estructuración del movimiento juvenil Comarcal.
- Estado de cuentas del Comité Comarcal.
- Asuntos generales.

Dado lo interesante de los asuntos a discutir se ruega a todas las Juventudes, hagan lo posible en mandar sus delegados aportando en bien del movimiento juvenil Comarcal acuerdos concretos.

Por el agradecimiento y fortaleza de nuestras Juventudes Libertarias os saludamos revolucionariamente.—El Comité Comarcal.
Valls 2 de Noviembre de 1937.

Comité Comarcal de Juventudes Libertarias

Ciclo de conferencias por el compañero Dr. Felix Martí Ibàñez en los siguientes pueblos de la Comarca;

- Noviembre, miércoles día 10 a las 9 de la noche.—Pla de Cabra.
- Noviembre, martes día 16 a las 9 de la noche.—Vilarrodonà.
- Noviembre, martes día 23 a las 9 de la noche.—Alcover.
- Noviembre, martes día 30 a las 9 de la noche.—Vilallonga.
- Diciembre, martes día 7 a las 9 de la noche.—Brafim.
- Diciembre, martes día 14 a las 9 de la noche.—Rodoña.

JJ. LL. F. I. J. L. F. A. I. VALLS

Se convoca a todos los afiliados para la Asamblea General que se celebrará el próximo viernes, día 5 a los diez de la noche, en el local del Comité Comarcal, bajo el siguiente Orden del Día:

- Lectura del acta anterior.
- Nombramiento de mesa de discusión.
- Estado de cuentas.
- Dar cuenta y discusión del nombramiento de cargos.
- Informe del delegado al Congreso Regional.
- Informe y discusión de las actividades de cultura y propaganda.
- Discusión del Orden del Día del Pleno Comarcal.
- Nombramiento de delegados al Pleno.
- Asuntos generales.

Dada la importancia de los asuntos a tratar, esperamos la asistencia de todos los compañeros y compañeras, para vigorizar el desenvolvimiento orgánico juvenil. Os saluda anarquicamente, La Junta.— Valls 2 de Noviembre de 1937.

Federació Comarcal de l'Alt Camp C. N. T. Activitat col·lectiva

Ens plau fer sabedors a tots els companys col·lectivistes en particular i en general a tots els companys confederats i treballadors de la comarca, d'haver tingut lloc un ple comarcal de col·lectivitat, havent estat plantejada una sèrie de qüestions de caràcter col·lectivista, per a la resolució de les quals s'ha procedit a nomenar una ponència, la qual ha estat encarregada d'emetre un dictamen que serà sotmès a la consideració de les col·lectivitats, per al seu estudi i discussió.

La ponència esmentada ha quedat constituïda, per acord del ple, per representants de Pla de Cabra, Cabra, Vilarrodonà, Puigpelat i Comité Comarcal.

Esperem i desitgem que tots hi posarem el màxim esforç, per a que l'obra a realitzar ofereixi totes les garanties possibles de maduresa i eficiència que en bé del desenvolupament pràctic de les nostres aspiracions ideals son indispensables.

Valls 3 de novembre de 1937.
El Comité

Imp. E. Castells. - Telf. 186. - VALLS

RADIO TECNIA

Reparació garantida de tota mena d'aparells de RADIO amplificadors etc.

Preus limitats i ràpida entrega

CASA SALTÓ

BALDRIC, 38 VALLS

ACCIO SINDICATA

Temps a venir, quan es parli del nostre proletariat revolucionari, tot-hom sobreteindrà que es parla d'Astúries. Tot el demés, no comptarà. Per què? I és que heroic no n'és tot-hom qui vol; se n'ha de tenir l'ànima per a ésser-ne. Així són els Asturs.

Es cremava l'altre extrem d'Europa

La força ineluctable dels fets disposa que ens hagim d'atendre a una dramàtica sincronització entre la nostra guerra i les operacions que es porten a cap a les cancelleries i mitjants polítics de l'estranger. Fronteres enfora s'aumenteguen les notes; aquí s'aumenteguen els morts. Allà s'enruneixen les Democràcies; aquí s'enruneixen els pobles.

«La nostra política és la mateixa des del començament del conflicte i el principi que la determina ha estat sempre el mateix: El que passa a Espanya no ens interessa pas. Unicament farem el que calgui per tal de preservar el mar lliure pel comerç britànic.» Això declarà el passat dia 22 a la Cambra anglesa, Duff Cooper, ministre de Marina. Aquest home, els «lords» anglesos, han deixat passar 14 mesos de «no intervenció», abans de fer aquesta declaració. En el fons, es de millor agrair llur tardança sinceritat, que no pas els inqualificables maquiavelismes d'Eden i Chamberlain, ja que la realitat, tota la realitat, és aquesta. «Business-is-business». Negoci, més negoci.

Quan en 1918 es signà aquell monstruós, tan monstruós com estupid Tractat que posava fi a la guerra «per la llibertat i el dret dels pobles», la tinta de les signatures era encara en estat líquid, que ja es dibuixaven noves negociacions per oposar, a Europa, un grup de potències contra un altre grup, treballant-se per una pròxima «darrera» guerra internacional. Com s'anomenaria aquesta? França, sense perdre el seu contacte pre-defensiu amb l'Anglaterra capitalista, arribà finalment a bones relacions amb la Rússia bolxevista, les quals han fet possible, mes tard, un pacte unilateral, quin termes s'assumien moltes una assistència mútua en cas d'agressió. Els esforços d'Alemanya i Itàlia per tal de trencar aquesta aliança han culminat en la reunió del sub-comitè de no-intervenció a Londres el passat dia 26 referent al problema de la retirada de voluntaris estrangers a Espanya. Rússia condicionava, contra la mateixa posició francesa, la retirada massiva, total, abans de parlar del reconeixement de bel·ligerància. França, presa entre l'etern espectre d'una Alemanya militarment forta i reivindicativa i el compromís d'una Anglaterra aliada que al si del Comitè de Londres es feu seva intransigentment la tesi d'agermanar una retirada «gradual» amb la discussió de la bel·ligerància a Franco, s'esverà. Rússia anava a ésser bandejada

del Comitè de no-intervenció si es mantenia, en la qüestió dels voluntaris contra la proposta franco-anglesa, a la qual Alemanya i Itàlia s'haurien adherit tot seguit sorneguerament. Fou un moment tràgic. No obstant Rússia ha cedit —no discutim ara les causes— i les perilloses conseqüències que per aquell pacte unilateral (qualsevol es fia dels anglesos en un moment de necessitat!) podia reportar l'isolament de Rússia s'han soslaïat. Unes Comissions seran nomenades —si Burgos i València i donen llur assentiment— per tal de veure com i de quina manera i quants voluntaris s'han de retirar del nostre país. Un cèlebre pas de comèdia; i una sessió del sub-Comitè que serà històrica.

Lloyd George, publicà recentment en un diari anglès un formidable article; comentadíssim; bona part de la premsa estrangera l'ha reproduït. Deia, entre altres coses dignes d'ésser tingudes en compte, que Mussolini aconseguirà fer creure al govern anglès que no té pas intencions de quedar-se, ni amb les Balears, ni amb un sol pam de terreny a Espanya, però, diu Lloyd George, tampoc Alemanya ocupava un sol pam de territori austriac, i això no fou obstacle perquè Austria fos un instrument dòcil del militarisme teutó quan la Gran Guerra. Aquest article, del vell i inquiet polític galaic es una diatriba violenta contra la sordidesa de tots quants jonglen al Comitè de Londres amb el drama d'Espanya per a satisfacció dels despotes de Roma i Berlín.

Primer llun, caigut per manca de municions, quan a poques passes d'aquella vila màrtir, el govern francès (com us trobeu de salut, «monsieur» Blum?) retenia embargades les armes que l'haurien salvada, mentre Alemanya i Itàlia portaven a Franco tones d'armaments. Després Bilbao; tot el Nord, finalment...

Llegiu, llegiu la nota del Ministeri de Defensa Nacional nostre, apareguda el passat dia 30... Mentre Delbos, al Congrés del Partit Radical-Socialista francès, celebrat ara a Lille, diu, parlant amb «sordina», que primer que la pau a Espanya és la pau del món, exacte, exactíssimament com ho diuen a Roma i Berlín.

Guerra de posicions geogràfiques la que ens fan Hitler i Mussolini? És més concretament el va-i-tot del Capitalisme internacional que fa sentir a aquest altre extrem d'Europa fatim de cremar... M. PRAT

REFLECTOR INDISCRETO

LA CASA DIVIDIDA

Un hombre bueno, consiguió levantar, a fuerza de trabajos y sacrificios, una casita, que, al morir, legó, a sus dos hijos, en preciada ofrenda, como una flor con aroma humano, de humana fraternidad.

Herencia preciada y preciosa, que los hijos conservaban con cariño. En la casita heredada vivieron holgadamente, felizmente, hasta que un día, por fútiles motivos — los dos hermanos empezaron a mirarse con recelo; y se distanciaron entre sí...

Partieron la casa en dos partes. Albañiles diligentes levantaron un tabique por la mitad. Del balcón, del comedor, del gabinete, del dormitorio, de la cocina, del despacho, hicieron dos despachos, dos cocinas, dos dormitorios, dos gabinetes, dos comedores y dos balcones.

Usaron el mismo método con los enseres, y resultó que así separados, así divididos, así aislados, ni uno ni otro podían vivir como vivieron antes, holgadamente, felizmente.

Gentes extrañas, ruines y envidiosas, se alegraban interior y exteriormente, de aquella desunión de los hermanos, y se frotaban las manos, satisfechas...

Tendrán los hermanos que darse cuenta de ello. Tendrán que comprender, muy pronto, que la casita, así, es inhabitable. Tendrán, un día, que pensar los dos en el hombre bueno que la levantó, y el recuerdo, y el amor volverá a unirlos en apretado abrazo, y tirarán, a puñetazos, el tabique de la casa dividida...

EL MERITORIO

Llegiu

Solidaridad Obrera

Per què no, un govern nacional?

A mida que passa el temps, la guerra continua amb més acarnissament que mai. L'acumulació d'homes i material bèl·lic, subministrat pel feixisme italià i alemany, han fet possible l'afebliment de l'heroisme dels nostres germans d'Astúries, fent possible que tot el Nord hagi passat a mans del feixisme opressor. De uns mesos ençà, la guerra ha pres aquella seriositat i força d'anihilament propi de la barbàrie que la mateixa significa: destrucció, menyspreu de la vida humana, al·loixament, i, fins i tot, caiguda vertical de la moral i del sentit civil de la vida, convertint l'home en un ésser despreciable; i també, ha exaltat en l'home el sentit d'austeritat, de generositat i de menyspreu de si mateix, convertint l'home en un ésser superior, valorador de la rassa i de la societat. Totes aquestes coses ha provocat la guerra. Una vertadera transmutació de tots els valors humans i socials, quelcom que ja, per a sempre més, Espanya, l'home d'Espanya, no podrà ésser ni manifestar-se, com era i és manifestava abans del 19 de juliol, data crucial del proletariat ibèric.

I bé, essent així que tot el poble treballador viu i sosté la nostra tragèdia, no es creu just, no es creu que ja ha arribat l'hora que tots els sectors polítics i sindicals que viuen i sostenen la guerra, conjuntament, siguin cridats a dirigir la guerra i la política que aquesta imposa pel seu dramatisme i pel seu heroisme?

L'ajut del que s'ha vingut dient potències democràtiques. Durant aquests últims mesos, l'Espanya Antifeixista ha sofert les seves més punyents contrarietats, i això no pot continuar. El poble espanyol, el proletariat espanyol, però tot ell sense excepció, té de sentir-se representat en la direcció política i guerrera del nostre país. No pot ni ha de quedar cap sector, notòriament Antifeixista, al marge d'aquestes direccions. De la mateixa manera que tots els sectors Antifeixistes donen els seus millors homes i contribueixen amb llurs esforç pel sosteniment de la guerra i l'endegament de l'economia. Així mateix se'ls ha de cedir els llocs que els correspongui en les responsabilitats del Poder. I avui, amb més apremi que mai, tota vegada que públicament s'han fet manifestacions abogant aquest dret i aquesta conveniència, puix que, gdhuc, entre altres coses que abonen l'exercici d'aquest dret, hi ha la conveniència que tot el proletariat se senti valorat en el seu esforç al veure's recompensat amb la delegació de la direcció política nacional. Perquè ja és inútil que ens enganem per més temps; els homes de la Confederació, aquests dos mil·lions i mig d'obriers de la Confederació, i tota la massa d'opinió que ells comporten, no se senten contents, moralment contents, al veure a la Organització de llurs preferències, a l'Organització que encarna llurs desitjos de millorament social i econòmic, apartada sistemàticament de la direcció de la guerra que ells sostenen, i de la direcció de la construcció d'un nou ordre social en el qual ells tenen d'ésser per la força de la lògica de les coses, la base fonamental: el treball organitzat.

I per tot l'exposat, creiem que l'imperatiu de l'hora actual, és la creació d'un Govern nacional, on hi estiguin dignament representats tots els sectors obrers, i també els demòcrates antifeixistes. Unicament així, podrà galvanitzar-se novament la moral del proletariat aixecant-lo a la temperatura heroica del 19 de juliol, i, tot seguit a l'escalf d'aquest heroisme empendre la guerra amb un nou rítm, emprant els procediments contundents que calguin, tant al front com a la reraguarda.

ANTEO

Dissabte, dia 6 de Novembre

a les 10 de la vetlla a

L'ATENEU LLIBERTARI

Segona de les conferències a càrrec del company

Dr. Fèlix Martí Ibàñez

sota el tema

La mujer en la Revolución

S'invita a tots els aimants de la cultura.

Valls, i Novembre del 1937.